

være beredt til at gaa saalangt i Indrømmelser paa flere Punkter, som det forekommer mig, der blev antydet af den høitærede Krigsminister. Vi bør ved denne Leilighed, da Hærløven nu foreligger for ottende Gang til Behandling paa Rigsdagen, se at bringe noget saa Godt ud deraf som muligt, og fremfor Alt vogte os for at se for meget paa Beføstningen; det Moment er efter min Overbevisning fuldstændig underordnet.

Magus: Naar vi nu paa ottende Aar skulle tage fat paa Hærløvens Revision, er det et almindeligt Ønske, at vi engang kunne faae Ende derpaa, og at vi Alle kunne møde med Belvillie imod hinanden og med Smøbekommenhed for at komme til et endeligt Resultat. I den Henseende kan jeg lykønske til, at Sværneløven saa heldigt er kommen saa vidt; men jeg kan ikke, saaledes som den sidste ærede Taler, hengive mig til det Haab, at der er Udsigt til, at ogsaa Hærløvens Revision iaar kan komme til Ende. Jeg negter ikke, at jeg ikke tør hengive mig saa fast til det Haab, jeg tvivler en Del om, at det vil lykkes; men hvad der kan gøres hertil ved gjensidig Smøbekommen, det Offer, som Landstinget kan bringe, er jeg vis paa vil blive bragt saaledes, at Behreidelsen ikke skal falde tilbage paa os, selv om Hærløvsrevisionen ikke skal gaa igjennem iaar. Efter den ærede sidste Talers Udtalelser skal jeg ikke indlade mig paa at komme ind paa politiske Betragtninger om Hærløvsforlaget; men efter at saa mange forskjellige Lovforslag have ligget for, har det idetmindste for mig, der dog nogenlunde har søgt at sætte mig ind deri, tidt og mange Gange været vanskeligt at rebe det ene ud af det andet i forskjellige Retninger, og jeg tror derfor, at der vil være en Del af de Herrer, som muligvis med lidt Interesse ville høre nogle af de Punkter, som jeg især har gjort til Gjenstand for mine Betragtninger, selv om jeg maatte i enkelte Retninger skulle komme til Gjentagelse af, hvad den sidste ærede Taler omtalte.

Svad vi opnaaede, da Hærløven gik igjennem i 1867, var i det Væsentligste Gjennemførelsen af den almindelige Børnepligt i den Udstrækning, at alt Mandskab blev vaabensøvet. Man kom ind paa helt nye Baner dengang, som man fra mangfoldige Sider endog saa nærede Frygt for, idet man troede, at de aldrig vilde kunne føre til noget gunstigt Resultat. Smidlertid maa det erkjendes, at vi, navnlig hvad Menigmands Uddannelse angik, kom til et gunstigt Resultat med den korte Uddannelsesetid, idet de gjentagne Indkaldelser have ledet til, at vi paa en nogenlunde tilstrækkelig Maade have kunnet uddanne Menig-

mand. Men i anden Retning har Hærløven ikke holdt, hvad man ventede af den, ja dens Forsætning er endog saa i saa Henseende bristet aldeles, nemlig med Hensyn til Befalingsmændene. De værnepligtige Befalingsmænd, som man dengang gjorde Regning paa vilde komme tilstede i fuldt Maal, have aldeles svigtet, og Hæren staa for Diebliffet langt mindre kampdygtig, end 2—3 Aar efter at Hærløven var gennemført. Kadernes Forstærkning er efter min Mening det første og vigtigste Punkt, man skal kaste sit Blik paa og arbejde for. Der er ligeledes i Regjeringsforlaget taget det væsentligste Hensyn hertil, og Kadernes Formering maa anses for et af de største Goder ved Forslaget, ikke at der jo er mange andre Goder der ved Forslaget. Naar jeg nu skal til at omtale Forslaget, vil jeg først og fremmest erklære mig enig med den ærede sidste Taler og ogsaa i det Væsentligste lægge Regjeringsforlaget til Grund for mine Betragtninger, idet jeg nemlig anser det fra det andet Thing modtagne Forslag for at være af den Bestaaffenhed, navnlig hvad Fodfolket og enkelte af de andre Baaben angaar, at jeg aldrig vil kunne give det min Stemme, ja, de Principer, der ere gjorte gjældende for Fodfolkets Bedkommende, anser jeg endog saa for aldeles forkastelige. I det jeg altsaa gaar ud fra Regjeringsforlaget saaledes som det er blevet forelagt i det andet Thing, og som det ogsaa er blevet omdelt hos os, vil jeg begynde med Mandskabets Uddannelse. Den første Uddannelse er sat til 6 Maanedes, men bliver afbrudt efter 4 Maaneders Forsløb; med andre Ord: den 1ste September indkaldes der Mandskab til større Øvelser, og deri skulle de det samme Aar indkaldte Rekruter deltage. Det er et Punkt, som jeg altid har næret en høj Grad af Betænkelighed ved at gaa ind paa, idet man nemlig ganske vist kan uddanne Mandstabet i Garnisonen i, hvad man almindelig kalder, Marsch, Exercits, og Evolutioner, men der er en anden Retning, hvor det vil skorte paa den gode Uddannelse, og det er med Hensyn til Skydningen. Der er endnu en Retning, hvor det vil skorte noget paa den gode Uddannelse. Den 1ste September er nemlig det Tidspunkt, hvor man første Gang kan bringe den unge Soldat i Marken for at lære ham den Tjeneste, der er nødvendig i Terrainet, og som ikke kan bibringes ham tidligere, og den Uddannelse, den unge Soldat faar der, vil ikke blive tilstrækkelig; der vil nemlig ikke være Tid og Leilighed dertil, da han maa rykke ud sammen med de ældre Mergange til større Troppesamlinger. Der er en anden Ting, hvor det skorter Noget i Regjeringsforlaget, men endnu mere i Lovforslaget saaledes, som vi have modtaget det fra det andet Thing, det er med Hensyn til de gjentagne Indkaldelser. Disse gjentagne Indkaldelser ere ganske vist til Besvær for Beføstningen, men saalænge